

Beszámoló

Mi színházi emberek évadokban gondolkozunk, a szilveszter - mint évválasztó - és egyéb ünnepek valójában csak egy-egy "nem színházi napnak" számítanak, de olyankor is ugyanúgy folytatjuk a munkánkat. Elmerengünk egy-egy szerepen, helyzeten, emberek viselkedésén, konfliktusokon és önmagunkon, ahogyan részt veszünk ebben az örületben, amit világnak hívnak.

Az év, amit Communitas Alapítvány alkotói ösztöndíjasaként magam mögött tudhatok, ismételten a "sűrűség" éve volt, számomra zsinórban a nem is tudom hányadik. Színészként egyik szituációból csöppentem a másikba. Vladimir Anton által rendezett "A sárkány" (Jevgenyij Svarc) című előadásunkban nagyon izgalmasan tudtuk végigszemlélni a hatalom és a minenkori uralkodói (legyen az bármilyen társadalmi berendezkedés: demokrata, despota, monarchia, stb) rétegek megjavíthatatlanságát, önzőségét és gyarlóságát. Következő munkám egy Tamási darab volt, a "Hullámzó vőlegény". Félttem tőle, mert olykor Tamási nyelvezete nagyon erősen a meseszerűség és egy régebbi kor színjátszási igényeit kéri első körben. Abban a megkeseredett művész feladatkörét bízták rám. A szerep miatt feljavítottam a cselló tudásomat és az előadás zenéjének kétharmadát is megírtam. Rögtön ezt követte Ivan Viripajev Oxigénje, amit Pálffy Tibor rendezett és én zeneszerzője (is) voltam a csupán kettő szereplős szövegnek. Tulajdonképpen Hobo nem megrendezte, hanem közös gondolkodásra hívott bennünket, hogy aztán alakítsunk ki egy rendszert, amiben ez a nagyon mai és betaláló szöveg elhangozhat. Egyik kedvenc előadásom a még mindig rövid színészi és zeneszerzői pályámon. Hegymegi Mátéval immár harmadik közös munkánk következett - Pintér Béla: Gyévuska. Ha létezik zenés színház, akkor az a miénk, a Tamási Áronról nevezett lesz az. Puccini, chansonok, zenei idézetek tömkelege, kuplék és mindez alatt ott dübörög a második világháború leírhatatlan szörnygépezete, ami magyarokat, zsidókat, cigányokat, székelyeket egyaránt felemésztett. Jó volt beletekinteni egy zenés műfajú előadás által és megérteni néhány olyan álláspontot, amiket eddig csak elítélve tudtam szemlélni. Vagyis hogy a politika, a háborús machinéria hogyan emészt fel egyéneket, tömegeket, mikor mit lehet tenni és meddig tud méltósággal ember maradni bárki. Nemrég kezdtük el Radu Afrimmal a Pass Andrea által írt "Napraforgót". Ebben is színészként és zeneszerzőként veszek részt. A zenét itt inkább egy hatalmas (! - eddig 315 zenei jelnél tart a projekt-fájl, amit gondozok, hogy a bemutatóra tudjam átadni nyugodt szívvel színházunk hangosítójának) hangzatnak kell elképzelni vokális elemekkel, természethangokkal, akusztikai hatások általi eseményekkel. Színészi munkáim mellett a Reflex fesztivál hangképén dolgoztam még, illetve Pignitzky Gellért kollégám egyéni előadásába segítettem be zenével.

És akkor le is írtam az elmúlt évet. Tulajdonképpen a projekt, amivel pályáztam, abban a formájában nem jött létre. Viszont az a biztonság és az érzés, hogy a munkám picikét jobban volt fizetve az elmúlt évben, nagymértékben hozzájárult a színészi kiegészésem pillanatának az eltolásához. Igazán nagy segítség volt. Többet nem pályázhatok a Communitas-ra, mert elmúltam 35. De ebből a 35-ből két évem úgy telt el, hogy nem kellett aggódnom az anyagi helyzetem miatt. Köszí!